

PROLOOG

Als haar man, totaal onverwachts, aangeeft te willen scheiden na een relatie van acht jaar, inclusief een huwelijk van nog geen anderhalf jaar, valt ze in een oneindig diep gat gevuld met depressie, zelfmedelijden en wanhoop. Ze voelt zich enorm alleen, gekwetst en belazerd. Nog voor de scheiding definitief is uitgesproken, trekt haar man de deur van hun gezamenlijke woning en leven achter zich dicht en laat hij haar en hun tienerdochter samen achter.

Volledig ontredderd en met ontelbaar veel vragen blijft ze achter. Ze worstelt zich dagelijks een weg naar acceptatie, slalomend tussen onzekerheid, verantwoordelijkheid en gekmakende gedachten door. Bij haar dochter kondigt op vrijwel hetzelfde moment de puberteit zich aan, met de bijbehorende grillen. Grillen die veroorzaakt worden door hormonen, die als ongeleide projectielen door haar lijf gieren. Deze, versmolten met het onverwachtse vertrek van haar vader en de daarmee ontelbare extra onzekerheden, mengen zich tot een dodelijke cocktail van verdriet, woede en onredelijkheid. Het omgaan

met de buien van haar dochter zuigt energie, begrip en liefde. Drie eigenschappen die ze niet altijd even makkelijk op kan brengen. Kort samengevat: het alleen zorgen voor hun tienerdochter valt haar zwaar.

Samen met het verlies van haar man en maatje, tevens de vader van hun dochter, knijpt dat driftig als een hongerige boa constrictor het laatste beetje energie en goeds uit alle dagen.

Zij hoopt dat aandacht van andere mannen het gemis en het verdriet wat kan verzachten en dat enige met testosteron gevulde afleiding haar iets van haar zelfverzekerdheid terug kan geven. Met deze hoop besluit ze om zichzelf van de bank te hijsen, de rits van haar makeuptas in te spuiten met WD-40 en haar joggingpak weer eens voor het eerst sinds lange tijd te verwisselen voor een minirok, bijpassende, doorschijnende bodystocking en sexy hakken. Ze dwingt zichzelf om weer uit te gaan en andere mannen te ontmoeten. Om op die manier weer af en toe de bevestiging te krijgen dat ze, behalve een slonzige moeder, ook nog steeds ergens heel diep weggestopt een vrouw is. Uiteindelijk besluit ze de stoute, hooggehakte schoenen aan te trekken en maakt ze een profiel aan op Tinder...

Als ze haar ogen langzaam opent, komt ook het besef terug waar ze is. Ze hoort hem zwaar onder zich ademen. Haar soloactie heeft hem schijnbaar niet onberoerd gelaten. Ze voelt zijn zware adem tegen haar wang aan. Nog erger, ze ruikt hem ook. Even schieten er sterretjes paniek door haar aura, tegelijk met het besef wat er nu van haar verwacht wordt. Dan neemt haar rationele ego het over. Eerlijk is eerlijk: voor wat, hoort wat. Ze probeert de motivatie te vinden door ernaar te kijken als een zakelijke transactie. Ze wordt zich bewust dat zijn harde pik zich nog steeds, inmiddels bonzend, onder haar billen bevindt. Kak. Zijn door opwinding nog meer aanwezige lichaamsgeur prikkelt haar neus en haar braakreflex. Met schorre, droge stem schraapt hij in haar oor: "Zullen we naar boven gaan?"

Kak. Ze slikt. "Oké."

Tijdens het een voor een uittrekken van haar kledingstukken, bidt ze dat hij haar zo meteen weer net zo kan opwinden als daarnet. Haar opwinding is ergens in een groot gat richting China gedonderd en heeft plaats gemaakt voor het martelaarsgevoel. Even doorbijten maar. Tand en tand op elkaar. Ze gaat op bed liggen met alleen haar slipje nog aan. Ze ligt op haar rug. Als het grote, witte, met rode, vlekkerige verkleuringen, naakte, twee meter vijf lange mannenlijf zich over haar heen buigt, probeert ze zo verleidelijk mogelijk te lachen. Met een schuin oog kijkt ze naar beneden, waar zijn harde penis haar bovenbeen raakt. Kak. Dat is echt een heel grote, dikke piemel. Over het algemeen is ze geen piepert, maar ze is bang dat, als ze niet snel weer opgewonden wordt, dit wel eens serieus pijn zou kunnen gaan doen. Hij kust haar vol op haar mond. Zijn tong beweegt spastisch en zonder enig verder doel tegen die van haar aan. Ze kan alleen door haar neus ademen en is dus veroordeeld tot het opsnuiven van zijn lichaamsgeur. Ze beseft op tijd dat ze al die tijd onbewogen onder hem heeft gelegen. Ze moet gaan doen wat er van haar verwacht wordt. Als voorgeprogrammeerd begint ze het volume en het ritme van haar ademhaling te verhogen. Ze legt haar beide handen op zijn